

Aleksandra z wnuczkami – Barbarą i Alicją, Sopot 1961 r.,
zb. B. Lewko

Leńcze, Aleksander i Maria
Kwiatkowsky,
zb. B. Lewko

Maria Kwiatkowska pod
koniec życia na tle portretu
malowanego przez ojca,
zb. B. Lewko

Wacław Kwiatkowski maluje obraz,
zb. B. Lewko

Aleksander Antoni Dobrzyński h. Jelita (ca 1784-1872)

*ca 1784, ? – †15 sierpnia 1872, Łęg Tarnowski
wspierający powstanie

Aleksander Adolf Dobrzyński h. Jelita (1830-1904)

*5 grudnia 1830, Biskupice Melsztyńskie – †14 października 1904,
Tarnów
powstaniec

Antoni Władysław Dobrzyński h. Jelita (1837-1890)

*1 listopada 1837, Rożnów – †17 marca 1890, Lwów
powstaniec

≈ GENEALOGIA ≈

- ◇ Maciej; cop. Katarzyna Marianna Rozwadowska
  - Marcin; cop. Janowiec 11 maja 1713 r. – Marianna Kwiatkowska
    - Sebastian Antoni *21 maja 1715, Janowiec
    - Andrzej *28 listopada 1718, Janowiec
    - Adam *7 stycznia 1720, Zamoście
    - Franciszek *5 kwietnia 1723, Janowiec – †13 września 1791, Brzeście;
cop. Przyłęk 26 listopada 1763 r. – Magdalena Pniewska
    - Franciszka Marianna *8 kwietnia 1725, Zamoście k. Janowca
    - Stanisław Antoni *6 maja 1731, Oblasy
    - Maciej Walenty *9 lutego 1733, Janowiec – †16 czerwca 1803, Biskupice
Melsztyńskie; cop. 1 – Kraków 17 lutego 1765 r. – Teresa Florkowska
      - ▷ Róża; cop. 18 października 1792 r., Jurków, Stanisław Hubicki
(*1756, Tropie – †1828)
      - ▷ Walenty Andrzej Antoni Błażej *5 lutego 1767, Kraków –
†3 września 1826, Jurków
        - Wacław Ludwik Józef *18 września 1799, Jurków

- Karol Feliks *30 października 1800, Jurków – †17 listopada 1802, Jurków
- Seweryn Justyn *21 stycznia 1803, Jurków – †wkrótce
- Antoni Onufry Justyn *14 czerwca 1804, Jurków
- Pankracy Hermenegild Stanisław *3 czerwca 1805, Jurków
- Marceli Karol Seweryn *17 listopada 1806, Jurków – †wkrótce
- Marianna Karolina Józefa *6 września 1811, Jurków
- Tytus Ferdynand Józef *4 stycznia 1816, Jurków – †31 stycznia 1881, Jurków; cop. Olimpia Kozdreńska (1825-1894).
  - Aleksandra Olga *11 grudnia 1852, Jurków – †22 lutego 1935, Kraków; cop. Piotr Przychocki (1845-1905)
  - Wiktoria Ksawera *4 listopada 1853, Jurków – †1 kwietnia 1907, Lwów; cop. Stanisław Lange (1842-1907)
  - Marianna Karolina Ludwika *12 sierpnia 1855, Jurków – †22 czerwca 1871, Jurków
  - Florentyna Jadwiga *10 października 1859, Jurków – †28 czerwca 1883, Jurków
  - Konstanty Julian Walenty *10 marca 1862, Jurków – †5 października 1898, Wysocko; cop. Anna Kidawska
- Salomea Rozalia *11 października 1819, Jurków
  - ▷ Franciszek Wincenty Michał *1771, ? – †1832, ?; cop. Kraków 21 lipca 1808 r. – Kunegunda Turska (*1778, Bogdanówka)
  - ▷ Jan Antoni *2 czerwca 1808, Chwałowice, par. Kije
  - ▷ Michał Franciszek *12 października 1813, Chwałowice
  - ▷ Konstanty Jan Kanty Antoni *1773, ? – †1823
  - ▷ Tekla Agnieszka Róża; cop. Jurków 18 lutego 1805 r. – Tadeusz Pawłowski
  - ▷ Jan Kazimierz Dobrzyński *1777, ?, cop. 19 sierpnia 1804 r. Jurków – Salomea Gostkowska; dziedzic Kąsnej Górnej.
- cop. 2 – Agnieszka Świdarska (*18 lipca 1753, Andrychów – †25 maja 1842, Jastrzębia)
- Wiktoria Marianna Ludwika *ca 1782, ?, cop. Ryłowa – Leon Chylewski h. Jastrzębiec)
  - Michał Chylewski *1787, Szczurowa – †1848, Kalisz; wojskowy i malarz
- Wiktoria Dobrzyńska *ca 1783, ? – †11 listopada 1873, Baczków; cop. Jurków 21 sierpnia 1804 r. – Kazimierz Gostkowski (*3 sierpnia 1784, Witowice Dolne – †1848, Stary Sącz)
  - Justyna †1873, ?; cop. Michał Franciszek Wacław Szybalski h. Prus (*1800 – †1859)
- Aleksander Antoni *ca 1784, ? – †15 sierpnia 1872, Łęg Tarnowski; cop. Domosławice 13 lutego 1828 r. – Tekla Wiktoria Marianna Świdarska (*25 marca 1803, Kraków – †29 stycznia 1885, Łukowa)

- Wincenty *29 marca 1828, Biskupice Melsztyńskie – †26 września 1828, Biskupice Melsztyńskie
- Aleksander Adolf *5 grudnia 1830, Biskupice Melsztyńskie – †14 października 1904, Tarnów; cop. Wojnicz 28 kwietnia 1860 r. – Bogumiła Zofia Jordan (*29 kwietnia 1827, Więclawice – †13 marca 1910, Tarnów)
- Stanisław Bolesław Grzegorz *9 maja 1835, Biskupice Melsztyńskie – † wkrótce
- Antoni Władysław *1 listopada 1837, Rożnów – †17 marca 1890, Lwów; cop. Odporyszów 17 czerwca 1862 r. – Wanda Karolina Rogalińska h. Łódzia (*2 listopada 1839, Tarnów Zabłocie – †3 sierpnia 1900, Tarnów)
- Maria Helena Anna *6 lutego 1845, Rożnów – †19 maja 1906, Łęg Tarnowski; cop. Łęg Tarnowski 17 października 1865 r. – Józef Gabriel Męciński (1839-1921)
- Jacek *13 sierpnia 1788, Biskupice Melsztyńskie – †7 listopada 1850, Jastrzębia; cop. Honorata Leszczyńska
  - Władysław; cop. Malwina Myszkowska
    - ▷ Marianna Wanda *22 lutego 1861, Jastrzębia; cop. Stanisław Słowikowski
    - ▷ Zdzisław Wiktor *17 września 1875, Jastrzębia
    - ▷ Ignacy Erazm *2 czerwca 1878, Jastrzębia
- Sylwester Karol *31 grudnia 1789, Biskupice Melsztyńskie – †27 sierpnia 1801, Biskupice Melsztyńskie
- Ignacy Franciszek Salezy Walenty *6 lipca 1793, Biskupice Melsztyńskie – 1878, Jastrzębia; cop. Wiktoria Rybicka
  - Gustaw †17 sierpnia 1869, Jastrzębia
  - Mieczysław Wiktor *26 maja 1852, Jastrzębia
  - Maria Waleria *15 kwietnia 1855, Jastrzębia
  - Erazm Bolesław *26 marca 1857, Jastrzębia

Nazwisko Dobrzyński aktualnie nosi w Polsce aż 6452 osoby. Jest ono szczególnie silnie reprezentowane w dużych miastach: w Warszawie – aż 735 osób, w Białymstoku – 160, w Gdańsku – 119, w Łodzi – 116, w Lublinie – 113, w Szczecinie – 105, w Poznaniu – 104, we Wrocławiu – 99. W południowej Polsce występuje rzadko: w Krakowie – 41 osób, w Dąbrowie Tarnowskiej – 5. Jest ono notowane od 1405 r. i jego etymologia łączy się z n. m. *Dobrzyń* oraz z Ziemią Dobrzyńską. O jego popularności może świadczyć fakt, że zostało odnotowane w epopei *Pan Tadeusz* A. Mickiewicza.

Obecna frekwencja nazwiska

Polska	Małopolska	Pow. tarnowski	Gm. Żabno
6452	160	brak	brak

Źródła: nazwiska-polskie.pl; nazwiska.ijp.pan.pl

Ród Dobrzyńskich h. Jelita wywodzi się z Kaliskiego, gniazdem rodowym wg heraldyków miał być powiat piotrkowski. W XIX w. był osiadły głównie na terenie Galicji. Jednym z protoplastów tegoż rodu był Marcin Sariusz Dobrzyński h. Jelita, jeden z synów Marcina, który z żoną Katarzyną vel Marianną Rozwadowską h. Lubicz miał syna Macieja Walentego (1728-1803). Z tej rodziny wywodziła się także Marianna z Dobrzyńskich Chylewska, żona Leona Chyewskiego, a matka Michała Chyewskiego ur. w 1787 r., posesora Rylowej k. Szczurowej w powiecie brzeskim.

Maciej Walenty Dobrzyński był oficerem wojsk polskich w randze kapitana. Jego własnością były dobra Chwałowice położone nad Wisłą w parafii Pniew, gm. Radomyśl nad Sanem (tam zapisy z jego rodziny w wersji: Dobrzański). Znaczne summy stracił na bankructwie banku Prota Potockiego. M.W. Dobrzyński w l. 1778-1785 dzierżawił starostwo dobczyckie wraz z zamkiem w Dobzcicach. Ok. 1785 r. został on dzierżawcą Biskupic Melsztyńskich w parafii Domosławice k. Czchowa, będących we władaniu rodziny Lanckorońskich, gdzie przeniósł się wraz z rodziną. Na zlecenie hr. Antoniego Lanckorońskiego w l. 1789-1796 w miejscu dawnej kaplicy w Domosławicach powstał barokowo-klasycystyczny kościół pw. Nawiedzenia NMP, wybudowany za pośrednictwem dzierżawcy majątku, Macieja Walentego

Dobrzyńskiego. Po ukończeniu budowy przeniesiono do Domosławic siedzibę parafii z Melsztyna. M.W. Dobrzyński zm. w Biskupicach Melsztyńskich 16 czerwca 1803 r. w wieku 75 lat, spoczął w Jastrzębi. Dobrzyński był dwukrotnie żonaty, jego pierwszą żoną była Teresa Florkowska, którą poślubił ok. 1758 r. Teresa Dobrzyńska zm. ok. 1778 r. i wówczas poślubił Agnieszkę Świdorską h. Ślepowron, ur. 18 lipca 1753 r. w Andrychowie. Po śmierci Macieja Walentego była ona właścicielką wsi Jastrzębia, gdzie dożywszy sędziwych lat zmarła w 1842 r. W Jastrzębi zachowała się do dziś jej płyta nagrobna, ufundowana przez syna Antoniego (ok. 1784-1872), późniejszego właściciela dóbr Partyni.

Aleksander Antoni ur. ok. 1784 r. w młodości, po przeniesieniu się rodziny do Galicji, w l. 1812-1813 kształcił się w Gimnazjum w Podolinie. Wiadomo, że był dzierżawcą Dobczyc. 13 lutego 1828 r. w kościele Domosławicach poślubił swoją ciężarną kuzynkę Wiktorię Mariannę Świdorską (1803-1885), córkę Józefa Świdorskiego, brata swojej matki Agnieszki ze Świdorskich Dobrzyńskiej. W małżeństwie tym urodziło się 5 dzieci. Dobrzyńscy mieszkali początkowo w Biskupicach Melsztyńskich, a ok. 1836 r. przenieśli się do Rożnowa.

W 1846 r. dawny dwór Potockich w Partyniu wraz z rozległymi dobrami został wystawiony na licytację przez spadkobierców rodziny Potockich.

3 marca 1847 r. nabył go Antoni Aleksander Dobrzyński i przeniósł się tam z rodziną. W tym czasie w skład jego dóbr wchodziły trzy klucze: Rożnów w sądeczynie (obejmujący oprócz Rożnowa także wsie Radziejowice, Łaziska, Łazy i Zagórze), Klecie w jasielskim (obejmujące oprócz Kleci wsie Kamienica i Bukowa) oraz Partyni w tarnowskim (w skład tych dóbr wchodziły oprócz folwarku Partyni wsie Łęg Tarnowski, Chorążec, Kobierzyn, Laskówka i Smyków Mały). Był dobrym i poważanym panem, który przyczynił się m.in. do powstania szkoły ludowej w Łęgu Tarnowskim w 1862 r. Zm. w swoim dworze w Partyniu 15 sierpnia 1872 r. licząc 89 lat. Jego pogrzeb dwa dni później był wielką manifestacją i zgromadził wielu ludzi. Liturgię pogrzebową koncelebrowało aż 18 księży, na czele z ks. Michałem Królem z Tarnowa. Żona Antoniego, Wiktoria Dobrzyńska zakupiła 15 września 1853 r. majątek Łukowa i tam zm. 29 stycznia 1889 r. Dobrzyńscy wraz z dziećmi spoczywają w Łęgu Tarnowskim w kaplicy rodowej Męcińskich-Zborowskich.

Wiktoria Dobrzyńska (1803-1885), żona Aleksandra, Ossolineum

Adolf Dobrzyński (1830-1910) – powstaniec, zb. K. Sławińskiej

Z powstaniem styczniowym związane są losy Aleksandra Adolfa Dobrzyńskiego ur. w 1830 r. w Biskupicach. Był on absolwentem tarnowskiego gimnazjum, studiował w Instytucie Technicznym w Krakowie, a w roku akademickim 1850/1851 był nadzwyczajnym studentem weterynarii na Wydziale Lekarskim UJ. Podczas powstania styczniowego współpracował z młodszym bratem Władysławem. Nie są znane szczegóły miejsc jego walk. W kwietniu 1865 r. został skazany na 4 tygodnie więzienia, zamienione w drodze łaski na 14 dni aresztu. Od ojca otrzymał dobra Rożnów i Zagórze. Przez wiele lat był prezesem rady powiatowej w Nowym Sączu. Ok. 1885 r. nabył dobra Siedlec k. Tarnowa. 28 kwietnia 1860 r. w kościele parafialnym w Wojniczu poślubił starszą od siebie o 3 lata Mariannę Jordan ur. 19 kwietnia 1827 r., mieszkankę części Wojnicza zwanej Zamoście. Była ona właścicielką dóbr Zakrzów i Dębina Zakrzowska. Małżeństwo Dobrzyńskich było bezdzietne. W 1899 r. Dobrzyńscy sprzedali swoje dobra ziemskie. Od 1884 r. Adolf Dobrzyński zamieszkał w Tarnowie i był

Władysław
Dobrzyński
(1837-1890),
zb. K. Sławińskiej

początkowo członkiem, a w l. 1890-1897 prezesem rady powiatowej w Tarnowie. Posłował także do Sejmu Krajowego we Lwowie. Udzielał się społecznie jako członek Towarzystwa Tatrzańskiego. Już od 1871 r. należał do Towarzystwa Ubezpieczeń Wzajemnych „Florianka” (towarzystwu temu prezesował jego szwagier J. G. Męciński). Był jednym z założycieli Spółki Rolniczej w Tarnowie, prezesem Towarzystwa Weteranów 1830 i 1863 r. Od 1898 r. prezesował radzie nadzorczej Towarzystwa Zaliczkowego w Tarnowie. Zm. w Tarnowie 14 października 1904 r., spoczął w rodowej kaplicy w Łęgu Tarnowskim wraz z żoną Marianną zm. w Tarnowie 13 marca 1910 r.

Młodszy brat Adolfa, Władysław Dobrzyński ur. w 1837 r. w Rożnowie.

Wanda
i Władysław
Dobrzyński, zb.
K. Skawińskiej

Maria
z Jordanów
Dobrzyńska,
fot. MC

Uczył się w gimnazjach w Tarnowie i w Krakowie, maturę zdał w 1855 r. Studiował na Wydziale Prawa UJ w l. 1855-1857. Włączył się aktywnie w działalność powstańczą, m.in. w 1864 r. pełnił funkcję naczelnika powiatu żabnieńskiego. Szczegóły dotyczące jego walki nie są znane. Był za tę działalność skazany na 3 miesiące więzienia. W młodości był właścicielem folwarku Pogwizdów, potem dzierżawił Rożnów od brata, a następnie od ojca otrzymał dobra Klecie i Bukowinę w powiecie jasielskim. 17 czerwca 1862 r. w kościele w Odporyszowie poślubił Wandę Karolinę de Łódzia Rogalińską, córkę Henryka Rogalińskiego i Eleonory Miller, właścicieli dóbr Nieciecza i Konaryk. Żabna. Ślubu udzielał ks. Stanisław

Adolf
Dobrzyński, zb.
K. Skawińskiej

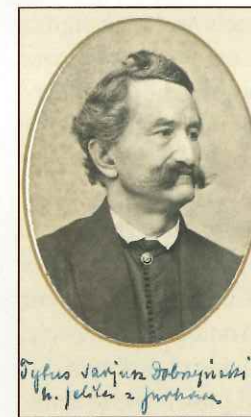

Wanda
z Rogalińskich
Dobrzyńska,
zb. autora

Morgenstern, a świadkami byli: kuzyn Ignacy Dobrzyński i brat panny młodej Wincenty Rogaliński (wpisy metryki znajdują się w Odporyszowie i w Tarnowie). Małżonkowie po powrocie Władysława z więzienia zamieszkali w Kleciu, a on sam był wiceprezesem rady powiatowej w Pilźnie. Pracował także w Towarzystwie Wzajemnych Ubezpieczeń w Krakowie. W 1874 r. był jednym z założycieli Towarzystwa Tatrzańskiego. Potem przez kilka lat Władysław mieszkał we Lwowie, gdzie zm. 17 marca 1890 r. Wraz z żoną Wandą zmarła w Tarnowie 3 sierpnia 1900 r. Oboje spoczywają w kaplicy rodowej w Łęgu Tarnowskim.

Helena
z Dobrzyńskich
Męcińska,
fot. MC

Tytus Dobrzyński,
Ossolineum

Partyń to część Łęgu Tarnowskiego, znajduje się w odległości 10 km od centrum Tarnowa. W okresie powstania styczniowego dwór oraz dobra były własnością rodu Dobrzyńskich h. Poraj. W nieistniejącym dziś drewnianym dworze mieścił się punkt zborny oraz szpital powstańczy. Na miejscu tamtego dworu w 1892 r. wybudowano obecny pałac, w którym w l. 1999-2019 mieściło się Publiczne Gimnazjum im. Rodzin Męcińskich i Zborowskich.

Po raz pierwszy nazwę Partyń można odszukać w źródłach historycznych w połowie XVI w. Nazwa *Partyń* pochodzi być może od łacińskiego słowa *part, pars*, czyli część. Słowo to może mieć także polską etymologię i wówczas należałoby go łączyć z czasownikiem *parcieć*. Początkowo był to folwark należący do tzw. części dóbr krzyskich rodu Tarnowskich.

Jako samodzielny dwór Partyń funkcjonował już od 1680 r. Jego właścicielką wówczas była Teresa Tarłówna, córka Aleksandra, wojewody lubelskiego, która poślubiła Aleksandra Potockiego, wojewodę smoleńskiego. Odtąd aż do 1832 r. Partyń był własnością rodu Potockich h. Pilawa. Do dnia dzisiejszego

nieopodal pałacu zachowała się figura św. Jana Nepomucena, ufundowana w 1752 r. przez Dominika Potockiego. Została ona poddana renowacji w 2012 r. z inicjatywy ks. proboszcza Andrzeja Bakalarza i Stowarzyszenia Przyjaciół Łęgu Tarnowskiego przy udziale prywatnych osób. Objeżdżający rejony Tarnowa w 1792 r. Ewaryst Kuropatnicki o tym dworze pozostawił lakoniczną informację: „własność domu Potockich z pięknym domem i ogrodem”. Jaki piękny był to dom, możemy jedynie domniemywać. W 1809 r. w partyńskim dworze zakwaterowano regiment huzarów aleksandryjskich. W kilka lat potem, w l. 1812-1813 dwór został podpalony podczas przemarszu wojska. Ostateczny kres tego drewnianego dworu nastąpił po upadku powstania styczniowego.

Partyń, podobnie jak inne galicyjskie dwory i folwarki, szczególnie w pasie nadwiślańskim rozciągającym się od Krakowa po Sandomierz, latem 1863 r. stał się punktem zbornym organizujących się oddziałów powstańczych. Zwożono tam i przechowywano broń, wyposażenie wojenne, gromadzono i organizowano ochotników. Do Partynia uciekali też słynni 11-12 letni chłopcy, uczniowie młodszych klas tarnowskiego gimnazjum. Jak pisał Jan Bobek: „Zbierano się w Partyniu – stamtąd podwieziono nas do granicy. Ochotników umundurowano, zaopatrzone w lekkie belgijskie sztucce, mieliśmy każdy sporo patronów, do tego dostaliśmy zaledwie po kilka kapsli”.

Szczególnie interesujący jest epizod tarnowskich 11- i 12-letnich chłopców, którzy na wieść o wybuchu powstania

w marcu 1863 r. postanowili wziąć udział w tym zrywie. W niedzielę 29 marca 1863 r. była piękna pogoda. Jasne słońce lekko ogrzewało powietrze i ozlacało ściany i dachy kamienic tarnowskich i niskich chat przedmiejskich. Do miasta od strony Żabna, gościńcem Klikowskim nadciągały wozy z rannymi powstańcami. Od rana wzdłuż ulicy Klikowskiej ustawiali się mieszczanie i dzieci, niosący w chustkach i koszykach chleb, mięso, wódkę i co kto zresztą miał, aby rozdzielić pomiędzy zziębniętych i głodnych powstańców.

W Partyniu zorganizowano punkt zborny dla ochotników, chcących wziąć udział w powstaniu za Wisłą. Wspomniani wyżej chłopcy podzielili się na trzy oddziały po trzech uczniów i postanowili udali się około godziny 7 wieczorem różnymi drogami do Lasku, gdzie przygotowywali się do wymarszu do powstania. Po kilku dniach wieczorem przy kapliczce św. Walentego nieopodal cmentarza zebrało się ponad 80 dzieci z młodszych klas tarnowskiego gimnazjum. Zdecydowali oni, że rankiem następnego dnia udadzą się w drogę na północ, ku dworowi Partyń w Łęgu Tarnowskim. Ośmiu z nich nie chciało czekać do umówionego dnia i tego samego wieczoru poszli pieszo do Partynia, obiecując pozostałym ochotnikom we dworze przygotować śniadanie. Wielu z tych uczniów – ochotników powstańczych posprzedawało wcześniej szkolne podręczniki, aby móc zdobyć niewielką gotówkę. Jakaż musiała być determinacja tych chłopaków, skoro postanowili tego wieczoru nie wracać do domów, lecz przenocować gdziekolwiek. Nocleg ten

był prowizorycznym „obożem”, znajdował się w ogrodzie jednego z uczestników, gdzie akurat składowano deski.

Wczesnym rankiem o godzinie szóstej następnego dnia młodzi chłopcy wyruszyli w drogę do Partynia. Nie uszli jednak zbyt daleko, w połowie „pół Klikowskich” zobaczyli austriackich żandarmów, prowadzących ósemkę ich kolegów, którzy poprzedniego dnia udali się do Partynia. Młodzi chłopcy nie odnieśli większych represji za swój czyn. Warto wspomnieć, że ich nieco starsi, 17-, 18-letni koledzy wzięli czynny udział w walkach.

Po upadku działań powstańczych mieszkańcy regionu tarnowskiego udzielali pomocy rannym lub ukrywającym się powstańcom. Podobnie było w Partyniu i w Łęgu. Dobrzyńscy udzielali schronienia rannym, organizując szpital powstańczy. Zgodnie z tym, co opowiadał prawnuk Męcińskiego, hr. Henryk Zborowski, jeden z kosynierów zmarł w Partyniu i został pochowany na miejscowym cmentarzu (nie znajduje to jednakże potwierdzenia w zapisach metrykalnych z parafii).

Podczas powstania styczniowego funkcję naczelnika powiatu żabińskiego pełnił 26-letni Władysław Dobrzyński, syn dziedzica dóbr Partyń Antoniego Aleksandra Dobrzyńskiego. Był on jednocześnie komisarzem pasa granicznego, zaangażowanym w działania

powstańcze przy organizacji batalionu Dunajewskiego. W listopadzie 1863 r. Władysław Dobrzyński wpłacił sporą sumę, 1000 złotych reńskich tytułem pożyczki narodowej. W połowie marca 1864 r. dokonano rewizji we dworze i zatrzymano przebywających tam wówczas wyższych oficerów powstańczych: płk. Apolinarego Kurowskiego i płk. Aleksandra Taniewskiego-Teterę, który występował pod zmienionym nazwiskiem jako Edward Żelegowski. Ponadto aresztowano przebywających u Dobrzyńskich braci Jana i Stefana Jordanów z Więclawic w Królestwie, Jana Faliszewskiego ekonomę z obwodu sądeckiego i Antoniego Sulczewskiego z obwodu jasielskiego. W Partyniu natrafiono też na przebywającego tam oficera powstańczego Lubina Grodzkiego, byłego oficera wojsk austriackich, którego następnie przekazano sądowi wojennemu.

Z Partyniem związał się adiutant pułkownika Dionizego Czachowskiego, Józef Gabriel Męciński. Uratowany przez rosyjskiego oficera Assiejewa, został po rekonwalescencji w Dreźnie przewieziony do Galicji, do Partynia, gdzie wkrótce poślubił córkę Antoniego Dobrzyńskiego, siostrę Władysława i Adolfa Dobrzyńskich – Helenę i osiadł w Łęgu Tarnowskim. W pałacu Męcińskiego zamieszkał również jego przyjaciel z okresu powstania, uczestnik walk 1863 r., Antoni Sulczewski, rodem z Laskowej.

Źródła i opracowania: Biblioteka Ossolineum we Wrocławiu, Rodowody rodzin spokrewnionych z Jaszczurowskimi; Archiwum Parafii św. Trójcy w Łęgu Tarnowskim, Liber natorum, copulatorum, mortuorum; ADT, Liber natorum, copulatorum, mortuorum parafii Czchów, Domosławice, Janowice, Jastrzębia, Odporyszów, Tarnów, Wojnicz. „Gazeta Lwowska” 1847, nr 2; 1865, nr 100. M. Smoleński, *Melsztyn – o zamku i jego panach*,

o kościele i plebanach z dodatkiem o Domosławicach, Kraków 1888. „Kurier Lwowski” 1890, nr 77; 1904, nr 289. J. Bobek, Z wyprawy Dunajewskiego, [w:] W czterdziestą rocznicę powstania styczniowego 1863-1903, Lwów 1903, s. 71-72. M. Kozaczka, Ziemiaństwo obwodu tarnowskiego w powstaniu styczniowym [w:] Ziemiaństwo a ruchy niepodległościowe w Polsce XIX-XX wieku, red. W. Caban, M. Markowski, Kielce 1994. Corpus studiosorum Universitatis Cracoviensis in seculis XVIII-XX, t. 3, A-D, Kraków 1999. M. Adamczyk, Szkoły obce w Edukacji Galicjan, cz. 1, Kraje Korony Węgierskiej, Warszawa 2003, s. 261. M. Czosnyka, Partyń – pałac w Łęgu Tarnowskim: historia i współczesność, Łęg Tarnowski 2011. M. Czosnyka, Powstanie styczniowe. Dzieci Tarnowskie z marca 1863 r., „Miasto i Ludzie” 2013, nr 1, s. 14. M. Czosnyka, Batalion Dunajewskiego zbierał się w Partyniu, „Miasto i Ludzie” 2013, nr 2, s. 16. K. Skawińska, Jordanowie z Więclawic, „Naddłubniańskie Pejzaże” 2014, nr 4. K. Skawińska, Joanna z Jordanów Dąbwska i jej rodzina, „Zeszyty Wojnickie” 2014, nr 2. Informacje Henryka Zborowskiego z Katowic. Informacje Krystyny Skawińskiej z Krakowa. Informacje Janusza Machulika z Rybnika. Informacje Krzysztofa Dobrzyńskiego z Toronto.

Tablica nagrobna A. Dobrzyńskiej w Jastrzębi,
fot. MC

Pieczęć gminna Łęgu,
zb. autora

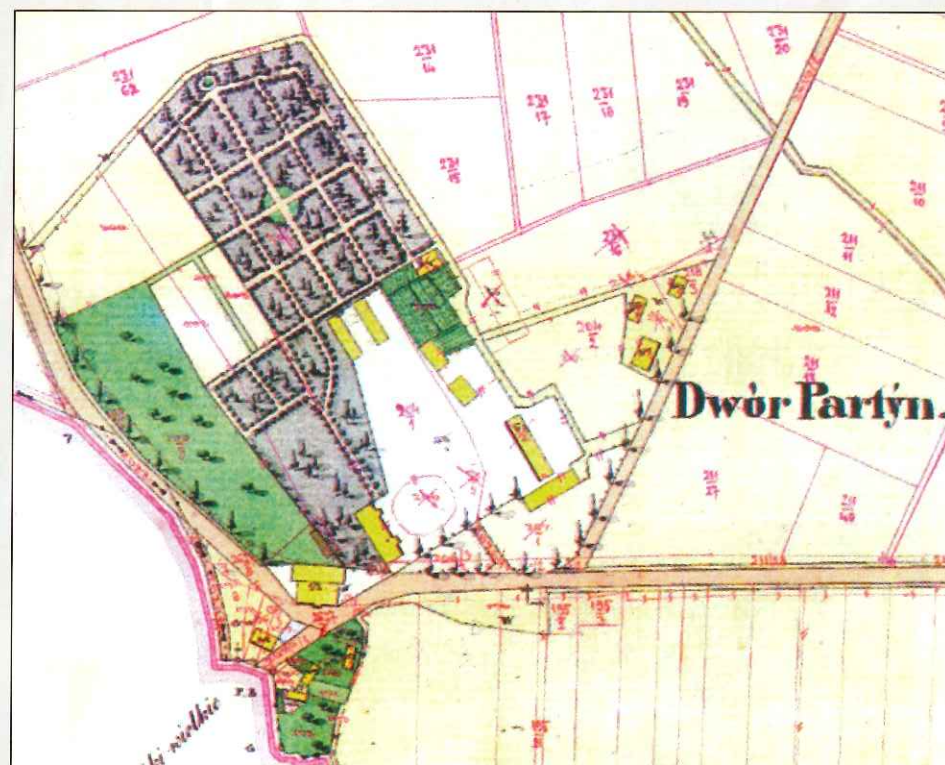

Grób A. Dobrzyńskiej w Jastrzębi z 1842 r.,
fot. MC

1792		Sponsus				Sponfa				Testes	
Mensis	Nrus Do- mus	Religio				Religio				NOMEN	CONDITIO
		Catholica	Aut ali	Alius	Videtur	Catholica	Aut ali	Alius	Videtur		
17	al. B. Ład.	al. S. Ład.	al. S. Ład.	al. S. Ład.	al. S. Ład.	al. S. Ład.	al. S. Ład.	al. S. Ład.	al. S. Ład.	al. S. Ład.	al. S. Ład.
<p><i>Je syne matulnny co a niny porachen w stach matulnny i W starych żożach na co w starych matulnny jony starych żożach starych</i></p> <p><i>Sponsus delegacionem deputatant ab Honorabil. Off. Cath. Paroch. Boron. de 16. Junii 1862. et Sponfa Boris. Sponsi ab Off. paroch. Tarnovicens. 16. Junii 1862 et Testes: Prædit. Stanislaus et Johanna. Cuius.</i></p>											

Metryka ślubu
W. Dobrzyńskiego
i W. Rogalińskiej,
AP Odporyszów,
fot. MC

Mapa katastralna Partyń z 1848 r., kopia w książce Przyroda województwa tarnowskiego

1863	W. Dobrzyński	M. Jordan	1864	W. Dobrzyński	M. Jordan
1863	W. Dobrzyński	M. Jordan	1864	W. Dobrzyński	M. Jordan
1863	W. Dobrzyński	M. Jordan	1864	W. Dobrzyński	M. Jordan

Metryka ślubu W. Dobrzyńskiego i M. Jordan z 1860 r, ADT, fot. MC

104	14-16	Adolphus Dobrzyński proprietarius realitatis maritus derelictae Mariae n. Jordan natu in Poznani 1830 cop. 1858	1	1	74	influenza pulmonum	sch. de 13/10 02 N. 1891 Parcho in plebania
-----	-------	---	---	---	----	-----------------------	---

Metryka zgonu A. Dobrzyńskiego z 1904 r., APK w Tarnowie, fot. MC

Dobrzyńscy – napisy w Kaplicy w Łęgu Tarnowskim, fot. MC

22.12.1891 r. 112/10 7
Ostatnia moja wola.

Powierzam po zgonie i p. męża mego, opiekunem dom
moj szczerze i jęz. M. Jordanowi M. Jordanowi, nie
będącemu w tym czasie majątkiem swoim ruchomym -
Te więc ruchomości zapisuję M. Jordanowi M. Jordanowi
mu, i ogólnym sukcesorem moim go ustanowiam
zapraszając tym do niego prośbę - aby między innymi
długu mojemu przywrócić moim krewnym na
pamięć - rachunek im przekaż, lub doręczyć
Wobec mnie na jego opuch, i dobre sobie dla siebie
do grobu zachować, na dowód który kto może
nabiję pieczęcią swoją najmocniej.
Oby M. Bóg błogosławił - i was z całą rodziną
zdrowotem i pomyślnością.
Marya n. Jordanowa Dobrzyńska

Tarnów 27. 7. 1905.

Spis formułowanych pamięć mających
się w księzeczce katechetycznej.
Kontrolować wniegdzie i w imieniu i
kma. -

Niniejsza...

Testament Marii z Jordanów Dobrzyńskiej z 1905 r., AN w Tarnowie, fot. MC

Edward Józef Franciszek Dunajewski h. Sas (1828-1863)

*22 marca 1828, Mokrzany Małe – †20 czerwca 1863, Szczucin
powstaniec, oficer powstańczy

≈ GENEALOGIA ≈

- ◇ Zachariasz; cop. Anna Paskudecka
  - Stefan †1659; cop. Katarzyna Stetkiewicz
    - Andrzej; cop. Barbara Żurawicka
      - ▷ Józef; cop. Marianna Korycka 2voto Dobrzańska
        - Andrzej; cop. Zuzanna Rakowska
          - Szymon; cop. Antonina Domicella Błażowska; komisarz cyrkularny Nowy Sącz
            - Albin *1. marca 1817, Stanisławów – †19 kwietnia 1894, Kraków; kardynał metropolita krakowski
            - Edward *18. października 1819, Stanisławów – †6 sierpnia 1881, Kraków; cop. Maria Tratner (1836-?); starosta Tarnobrzeg
              - Karolina *1860
              - Antonina *1864
            - Julian Antoni *4 czerwca 1821, Stanisławów – †29 grudnia 1907, Kraków; cop. Maria Estreicher (*5 września 1830, ? – †27 kwietnia 1902, Kraków)
              - Stanisław Antoni *17 września 1859, ? – 13 listopada 1912, Kraków; starosta Tarnów; cop. 1 – Ewa Arciszewska
                - Stanisław *30 sierpnia 1893, Nowy Sącz – †1945, ?
  - Cop. 2 – Zofia Madeyska
    - Andrzej Stanisław Julian *3 sierpnia 1908, Wola Justowska – †31 października 1944, Warszawa; powstaniec warszawski
      - Julian *ca 1860 – †1884, Wiedeń
      - Maria Julia *1864 – †1941
      - Helena *ca 1872 – †24 stycznia 1874, Kraków
- Franciszek †1815,?; cop. Tekla Lissajska (†23 października 1814, Lwów, lat 42)

- Apolonia *1790, ? – †31 maja 1798, Tarnów
- Julianna Aniela Honorata *6 stycznia 1793, Tarnów; cop. Ignacy Nowicki
- Karolina *29 stycznia 1794, Tarnów – †29 stycznia 1794, Tarnów
- Scholastyka Eufrozyna Marianna *10 lutego 1795, Tarnów – †27 lutego 1798, Tarnów
- Roman Józef Hipolit *12 sierpnia 1796, Tarnów – †19 sierpnia 1796, Tarnów
- Florian Stanisław Jan *8 maja 1798, Tarnów – †1853, ?; dziedzic Mokrzan; cop. Nowosiółki 1824 r. – Leokadia Krukowiecka (†1853, ?)
  - Adam *ca 1825
  - Felicjana Aleksandra Martyna Zuzanna *30 stycznia 1827, Mokrzany Małe
  - Edward Józef Franciszek *22 marca 1828, Mokrzany Małe – †20 czerwca 1863, Szczucin; powstaniec
  - Seweryna Tekla *29 kwietnia 1829, Mokrzany Małe; cop. Wacław Marynowski (1822-1893)
  - Mateusz Florian Wincenty *? kwietnia 1830, Mokrzany Małe – †1831, Mokrzany Małe
  - Jadwiga Antonina Marcelina *1833, Mokrzany Małe – †17 stycznia 1835, Mokrzany Małe
- Antoni Wojciech Marcełi *29 kwietnia 1799, Tarnów – †1840,?, cop. 1 – NN
  - Wiktor
- cop. 2 – Ludwika Krukowiecka
  - Marcela Ludmiła

Dunajewscy h. Sas to staropolska rodzina wywodząca się z miejscowości Dunajów z historycznej ziemi lwowskiej. Nazwisko pochodzi od n. m. *Dunajów* (ukr. *Дунайів*), znajdującej się obecnie w Ukrainie, w obwodzie lwowskim. Obecnie w Polsce nosi je 551 osób. Najwięcej nosicieli tego miana mieszka w Warszawie – 48, Łosicach – 41, Bartoszycach – 27, Jasle – 9.

Obecna frekwencja nazwiska

Polska	Małopolska	Pow. tarnowski	Gm. Żabno
465	11	brak	brak

Źródła: nazwiska-polskie.pl; nazwiska.ijp.pan.pl

Najbardziej znana część rodziny dotyczy potomków Szymona Dunajewskiego, który był podstolim halickim i mieszkał w Stanisławowie, a następnie pełnił funkcję komisarza cyrkularnego w Nowym Sączu. Jego najstarszy syn Albin (1817-1894) uzyskał tytuł księcia i został kardynałem metropolitą krakowski. Początkowo uczył się w Gimnazjum w Nowym Sączu, a następnie rozpoczął studia w WSD we Lwowie, a w 1835 r. przeniósł się Wydział Prawa Uniwersytetu Lwowskiego. Za działalność w organizacjach niepodległościowych sąd austriacki skazał go na karę śmierci, którą zamieniono na 8 lat tzw. twierdzy (1844/1845). Uzyskawszy amnestię w 1848 r., podjął pracę w sądownictwie. Po wyjściu z więzienia w 1848 r. pracował jako tłumacz w Buczaczu, a następnie odbywał praktykę notarialną w Krakowie i aplikanturę w Trybunale Miasta Krakowa. Od 1851 r. pracował jako dyrektor drukarni krakowskiego dziennika „Czas”. Po śmierci narzeczonej Felicji Szczepanowskiej wstąpił do WSD w Krakowie, gdzie w 1861 r. w wieku 44 lat otrzymał święcenia kapłańskie. W 1862 r. został mianowany rektorem Seminarium Archidiecezjalnego w Warszawie. Podejrzany o udział w powstaniu styczniowym, w obawie przed aresztowaniem powrócił do Krakowa i został zesłany karnie przez biskupa A. Gałęckiego na wikariat w Rudawie 1864-1865 r. i oddany pod nadzór policji, następnie objął w Krakowie stanowisko kapelana i katechety ss. Wizytek. 8 czerwca 1879 r. przyjął sakrę biskupią i został biskupem diecezji krakowskiej, w 1889 r. od cesarza Franciszka Józefa I uzyskał siebie

Kard. Albin Dunajewski, [wikimedia](#)

i następców tytuł książęcy. W 1890 r. papież Leon XIII ustanowił go kardynałem. Jako pasterz diecezji przyczynił się do jej rozszerzenia w latach 1880 i 1886 diecezji krakowskiej oraz podniesienia rangi krakowskiego Kościoła. Brał udział w patriotycznych obchodach, inicjował akcje charytatywne, wspierał rozwój religijnych stowarzyszeń, wydawnictw i budownictwa sakralnego. Spoczywa w katedrze na Wawelu, pod konfesją św. Stanisława.

Brat księcia kardynała Albina – Julian Antoni (1819-1907) po ukończeniu nauki w nowosądeckim gimnazjum podjął studia ekonomiczne na Uniwersytecie Lwowskim i na uniwersytecie w Wiedniu. Następnie rozpoczął pracę na Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie uzyskał tytuł doktora praw. Nie został mianowany profesorem UJ, gdyż był jako Polak podejrzewany o nielojalność państwową. Został za to profesorem w Akademii Prawa w Preszburgu (obecnie Bratysława). Powrócił do Galicji po objęciu stanowiska spraw wewnętrznych w rządzie austriackim przez Agenora Gołuchowskiego. Został profesorem Uniwersytetu

Lwowskiego i UJ, pełnił funkcję dziekana Wydziału Prawa i 3-krotnie rektora UJ. Został wybrany posłem na Sejm Krajowy w Wiedniu, a następnie mianowany ministrem skarbu Austrii, prowadząc skuteczną i rozumną gospodarkę państwa. Jest patronem jednej z ulic Krakowa. Jego żoną została Maria Estreicher, siostra Karola Estreichera (1827-1908), ojca bibliografii polskiej, dyrektora Biblioteki Jagiellońskiej. Jeden z jego synów Stanisław (1859-1912) w 1884 r. uzyskał tytuł dra praw i był starostą tarnowskim. Z kolei synem Stanisława był Andrzej Stanisław Julian Dunajewski (1908-1944), znany polski dr zoologii i ornitolog, który walczył w powstaniu warszawskim. W październiku 1944 r. zginął razem z żoną Marią Koczorowską i córką Iwoną Dunajewską (1942-1944) na Starym Mieście w Warszawie.

Z Tarnowem związał się Franciszek Dunajewski (zm. w 1815 r.), drugi syn Józefa, dziedzic Mokrzeń Małych, późniejszy radca galicyjskiego Trybunału Apelacyjnego. Z zawodu był prawnikiem i w latach 90. XVIII w. mieszkał w Tarnowie i pracował w sądzie szlacheckim. Jego żoną była Tekla Lisajska. W Tarnowie także urodziły się jego dzieci. O ważności tej rodziny świadczyć może fakt, że rodzicami chrzestnymi pierwszej córki urodzonej w Tarnowie – Julianny Anieli Honoraty, późniejszej żony Ignacego Nowickiego, (ur. 6 stycznia 1893 r.) byli: bp tarnowski Florian Amand Janowski oraz księżna Sanguszkowa. Niestety niestety nie omijały tej rodziny: spośród 7 dzieci, aż czwórka zmarła w wieku niemowlęcym. Franciszek Dunajewski nabył dobra Mokrzeń Małe położone

Julian Dunajewski, [wikimedia](#)

w parafii Rudki w województwie lwowskim i tam zamieszkał wraz z rodziną.

Po śmierci Franciszka Dunajewskiego jego dobra odziedziczył najstarszy syn, który uzyskał pełnoletność. Był nim Florian Stanisław Jan Nepomucen Dunajewski, ur. w Tarnowie 8 maja 1798 r. Jego żoną została Leokadia Krukowiecka, c. Ignacego Krukowieckiego h. Pomian (19 kwietnia 1750, zm. 9 kwietnia 1827), który był szambelanem króla Stanisława Augusta Poniatowskiego. Inny członek tej rodziny, kuzyn Ignacego, Piotr Paweł Krukowiecki (1722-1792) w 1786 r. został prezydentem sądów szlacheckich w Tarnowie. Córka wspomnianego Piotra – Wiktoria Krukowiecka (1774-?) była żoną wspomnianego wyżej Ignacego Krukowieckiego.

Z małżeństwa Floriana i Leokadii Dunajewskich w Mokrzeń Wielkich urodzili się: Adam, Felicjana, Seweryna Tekla zamężna Marynowska, Mateusz i Jadwiga.

W walce o wolność podczas Wiosny Ludów zasłużyli się dwaj Dunajewscy: Edward (1828-1863), syn Floriana i jego kuzyn Wiktor, syn Antoniego. W Du-

najewski na początku listopada 1848 r. wstąpił do Legionu Polskiego utworzonego w Peszcie. 26 grudnia 1848 r. występował jako porucznik 1. polskiego batalionu Wysockiego, w armii oblężniczej Arad. Wiosną 1849 r. został przeniesiony do tworzącego się 2. polskiego pułku w Jeddah. Później był rozkazami gen. Henryka Dembińskiego. W związku z działalnością polityczną musiał emigrować (znalezł się na liście kapitanów będących w obozie dla uchodźców w Szumli 30 sierpnia 1849). Szumla to ob. *Szumen* (bułg. *Шумен*) – miasto w obwodowe w północno-wschodniej Bułgarii.

Edward Dunajewski był zawodowym wojskowym. W listopadzie 1848 wstąpił do 1 Batalionu Polskiego mjr. Józefa Wysockiego w Peszcie. Brał udział w oblężeniu Aradu, a następnie na głównym polu bitwy w kampanii wiosennej. 31 maja 1849 r. został porucznikiem 3. batalionu Legionów Polskich. Musiał ewakuować się z legionem pod koniec wojny i znalazł się w grudniu 1849 r. w obozie w Szumli. W związku z działalnością antypaństwową znalazł się w Turcji, w Adampolu, gdzie prowadził gospodarstwo rolne. Powrócił do Galicji do Mokrzan pod koniec lat 50. XIX w. Zginął bohaterską śmiercią jako major w powstaniu polskim 1863 r.

W czerwcu 1863 r. w Partyniu utworzono oddział złożony z około 350 ochotników do powstania, pod dowództwem Edwarda Dunajewskiego, którzy walczyli potem pod Maniowem k. Szczucina z wojskami carskimi. W tych działaniach uczestniczył m.in. ogrodnik dworski z Partynia, Józef Mikulczyń-

ski. Uczestnik tego zgrupowania, Jan Bobek, w 40-lecie powstania w 1903 r. wspominał swój udział w batalionie Dunajewskiego. Miał wówczas 16 lat i był uczniem trzeciej klasy tarnowskiego gimnazjum. Zbierano wówczas ludzi do powstającego oddziału tarnowskiego, złożonego z dwóch batalionów, którymi dowódcami mianowano Jordana i Dunajewskiego. Po zebraniu ochotników do batalionu E. Dunajewskiego w Partyniu, przewieziono ich do granicy z Królestwem Polskim. Ochotników umundurowano, zaopatrzone w lekkie belgijskie sztucery (była to tzw. broń gwintowana, z bagnietami), do tego dodano im po kilka splotek używanych w dawnych strzelbach. Niestety część broni zamokła podczas przeprawy przez rzekę i potem nie mogła strzelać, mimo że kapsli i naboju było pod dostatkiem. Noc powstańcy spędzili w lesie przy granicy z Królestwem, a następnie rankiem oddział wyruszył ku Wiśle, konwojowany przez austriackich huzarów.

W sobotni poranek, 20 czerwca 1863 r. o godzinie 8 w okolicach Maniowa nieopodal miejscowości Gace oddział Dunajewskiego, złożony z 350-osobowej piechoty został zaatakowany przez dwie rotę piechoty rosyjskiej i kilkudziesięciu objeszczyków, czyli żołnierzy straży granicznej. Moskale stali za wałem wzdłuż Wisły, Polacy szli pomiędzy Wisłą a tym wałem, chroniąc się w porastających brzeg wiklinach. Część tego polskiego hufca, około 140 ludzi zaatakowała Rosjan i zmusiła ich do cofnięcia się od wału na odległość kilkuset kroków. Po kilkugodzinnym ostrzale Polacy w końcu zajęli stanowisko poza wałem, a Moskale

cofnęli się jeszcze dalej. Po obu stronach było wielu zabitych i rannych. Niestety druga część polskiego oddziału nie posunęła się naprzód, wskutek czego dowódca cofnął się około południa na powrót w nadwiślańskie zarośla. Z jego batalionu pozostało tylko 190 ludzi. Około godziny czwartej po południu, Dunajewski, widząc przeważające siły wroga, zdecydował się na odwrót. Chciano przedostać się przez Wisłę w pław, na brzeg galicyjski do Maniowa. Spora część żołnierzy piechoty przeszła wiślany bród szczęśliwie, lecz na galicyjskim brzegu wojska austriackie rozbroiły ich, skonfiskowały 100 karabinów, konie zaś ludzie zostali aresztowani. Przewieziono ich do Tarnowa. Początkowo umieszczono w wojskowej ujeżdżalni, a kto stamtąd nie uciekł, trafił na kilka tygodni do więzienia.

Kilku żołnierzy towarzyszących Edwardowi Dunajewskiemu zdecydowało się konno przejechać Wisłę. Niestety wpadli w odmet i utonęli. W Szczucinie na cmentarzu parafialnym znajduje się zbiorowa mogiła 17 powstańców, którzy

po bitwie pod Gacami 20 czerwca 1863 r. próbowali ratować się ucieczką przezprawiając się przez Wisłę na austriacką stronę. Pod kulami wojska carskich wyciągano tonących i ratowano im życie. Wielu z nich utonęło w nurtach zimnej Wisły, wśród nich m.in. dowódca batalionu tarnowskiego, mjr Edward Dunajewski oraz 21-letni słuchacz akademii technicznej w Krakowie, Wojciech Szymonowicz. Na cmentarzu w Szczucinie na tablicy znajduje się następujący tekst: „POLEGŁYM ZA OJCZYZNĘ W POWSTANIU STYCZNIOWYM 1863 R. CZEŚĆ ICH PAMIĘCI”. (Niestety nie zachowała się księga zgonów w Szczucinie z tego okresu).

W 2013 r. z okazji 150-lecia wybuchu powstania styczniowego na grobie Dunajewskiego umieszczono napis: „Nieodżałowanej pamięci/ mjr EDWARD DUNAJEWSKI/ Dowódca Batalionu Tarnowskiego/ Powstania Styczniowego 1863r./ Zginął w nurtach Wisły 20.06.1863r./ Pochowany 24.06.1863r./ 1863-2013”. W tym mieście znajduje się także ulica E. Dunajewskiego.

Źródła i opracowania: AA w Przemyślu, Liber natorum, mortuorum Rudki (Mokrzan Małe). ADT, Liber natorum Nowy Sącz. APK Tarnów, Liber natorum, mortuorum. B. Łuszczynski, *Silva Heraldica*, t. J-K. J. Wysocki, *Pamiętnik generała Wysockiego dowódcy legionu polskiego na Węgrzech z czasu kampanii węgierskiej w roku 1848 i 1849*, Poznań 1850, s. 138, 140. A. Boniecki, *Herbarz*, t. 5, s.83-84. *Jego Eminencya kardynał Albin Dunajewski książę biskup krakowski*, Kraków 1891. J. Bobek, *Z wyprawy Dunajewskiego*, [w:] *W czterdziestą rocznicę powstania styczniowego 1863-1903*, Lwów 1903, s. 71-72. M. Tyrowicz, *Edward Dunajewski (?-1863)*, PSB, t. 6, Kraków 1947, s. 465. H. Bogdański, *Pamiętnik 1832-1848*, wyd. A. Knot, Kraków 1971. A. Zieleniecki, D. Kacnelson, *Udział Polaków w Galicji w powstaniu węgierskim 1848-1849 r.*, „Rocznik Naukowo-Dydaktyczny WSP w Rzeszowie” 1982, s. 71. A. Kunisz, *Udział Ziemi Tarnowskiej w powstaniu styczniowym*, Kraków 1990. J. Adamczewski, *Krakowskie rody*, Kraków 1994. T. Stanisławska-Adamczewska, J. Adamczewski, *Kraków, ulica imienia ...*, Kraków 2000. *Encyklopedia Krakowa*, Warszawa – Kraków 2000. I. Kovács, *Nieznani polscy bohaterowie powstania*

węgierskiego 1848-1849, Warszawa 2010, s. 176, 190, 204, 218. M. Czosnyka, *Partyni – pałac w Łęgu Tarnowskim: historia i współczesność*, Łęg Tarnowski 2011. M. Czosnyka, *Powstanie styczniowe. Dzieci Tarnowskie z marca 1863 r.*, „Miasto i Ludzie” 2013, nr 1, s. 14. M. Czosnyka, *Batalion Dunajewskiego zbierał się w Partyniu*, „Miasto i Ludzie” 2013, nr 2, s. 16. Ł. Staroń, *Uzbrojenie piechoty w latach 1863-1864 na terenie woj. krakowskiego i sandomierskiego*, „Teki Komisji Historycznej OL PAN” 2013, t. 10, s. 31. J. Mikołajczyk, *Małopolskie dziedzictwo powstania styczniowego. Groby wojenne*, „Sowiniec” 2015, nr 47, s. 23. A. Buława, „The Hungarian track”. *From the sprong of nations (1848-1849) in the territor of the crown of saint Stephen to the Polish upsings (1863-1864)*, vol. 1, „Saeculum Christianum” 2016, t. 23, s. 194-213. *Encyklopedia Krakowa*, red. J. Purchla, wyd. 2 zmienione i rozpzszerzone, t. 1, Kraków 2023, s. 297-298. M. J. Minakowski, *Wielka genealogia Minakowskiego (Wielcy.pl)*. M.J. Minakowski, *Genealogia potomków Sejmu Wielkiego*. Gábor Bona, *Oficerowie wojny o niepodległość 1848/49. Porucznicy i porucznicy w latach 1848/49* [na:] www.arcanum.com/hu [dostęp: 12.07.2023 r.].

No 8.		Dunajewski		M. Stanisław		M. Józef		Dziół Stanisław		Ejus	
No 17.		Dunajewski		Dunajewski		Dunajewski		Dunajewski		Dunajewski	

Metryka urodzin
F. Dunajewskiego – ojca
powstańca, APK Tarnów,
fot. MC

XXIV.		Villa Mokrzyany		Mokrzyany		Mokrzyany		Mokrzyany		Mokrzyany	
No 17.		Dunajewski		Dunajewski		Dunajewski		Dunajewski		Dunajewski	

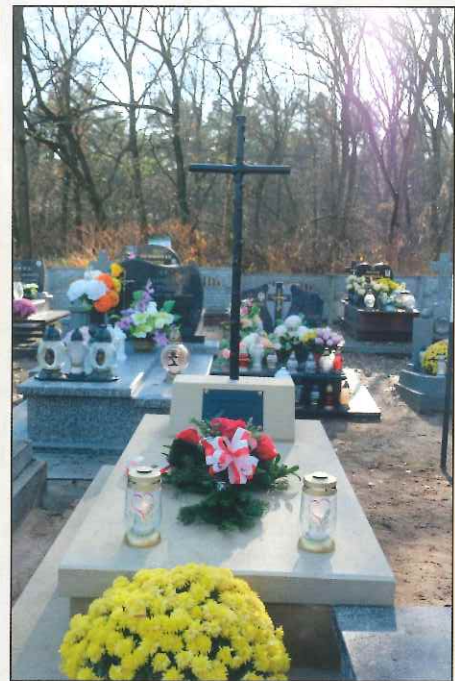
Metryka urodzin E. Dunajewskiego, AA Przemysł

Z wyprawy Dunajewskiego.

W roku 63, byłem studentem w 3 gkl. gimnazjum w Tarnowie, jako 16-letni, biedny student, brałem wraz z innymi udział we wszelkich demonstracjach, chociaż nie wiadomo mi było, kto tem wszystkim kierował. Ciągłe też dobre, to znowu niepomysłne wiadomości rozogniały młodzieńczą wyobraźnię. Zbierano ochotników do tarnowskich oddziałów Jordana i Dunajewskiego. Ja zaciągnąłem się i dostałem się pod Dunajewskiego. Zbierano się w Partyniu — stamtąd przewieziono nas do granicy. Ochotników umundurowano, zaopatrzone w lekkie belgijskie sztuce, mielibyśmy każdy sporo patronów, do tego dostaliśmy zaledwie po kilka kapsli (ja n. p. ani jednej nie dostałem). Po noc, nad granicą, w lesie przebytej, oddział wyruszył ku Wisłę, konwojowany w niewielkiej odległości przez oddział austriackich huzarów. W krzakach nadwislanskich pogubiło się sporo ochotnika. Wisłę przebyliśmy wbród, konwojujący huzarzy dali za nami salwy — równocześnie z tem, po drugiej stronie, wystąpił przeciwko nam oddział kozaków i zaczął razić strzałami z karabinów. Ciężiej, lub mniej rannych padło koło mnie kilku — mnie dostała się kontuzyja w prawe ramię, kula też trafiła w koniec bagnetu i zgięła mi go. Co dalej się działo, dokładnie nie pamiętam, w miejsce kozaków wystąpiła ku nam piechota, jacys starzy Moskale. Skupiliśmy się koło (prawdopodobnie) dowódcy na koniu, szliśmy jakiś czas równoległe z krzakami wzdłuż Wisły, prawdopodobnie celem zbliżenia się do oddziału Jordana, z którym mieliśmy się połączyć; następnie zapewne z rozkazu dowódcy, pod Szczucinem wróciliśmy się przez Wisłę, na galicyjską stronę.

Woda tu była głęboka, chociaż nie umiem pływać, z karabikiem dostałem się na tę stronę, gdzie na nas huzarzy już oczekiwali — brzo podbierali i aresztowali. Przewieziono nas do Tarnowa — z początku umieszczono w wojskowej ujeżdżalni — następnie, kto stamtąd nie uciekł, do kryminalu. Z początku siedziałem ze zwykłymi zbrodniarzami, coś po 2 tygodniach dostałem się między towarzyszy powstania i było już znośniej — wysiedziałem się całe 6 tygodni.

Grób mjra E. Dunajewskiego w Szczucinie,
fot. MC

Artykuł o batalionie Dunajewskiego, JBC

Grób Dunajewskich,
Cmentarz Rakowicki
w Krakowie,
wikimedia